

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борис“ въ Варненската и Преславска Епархия.

ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТЪ

Брой брой 2 лв.

Обявления се приемат по споразумение

Излиза 2 пъти на месец

Годишен абонаментъ 20 лева

Двоен брой 2 лв.

† Варненски и Преславски СИМЕОНЪ

Календарният въпрос въ Еладската църква

Известно е, че между Юлианския календаръ, по който празнуваше до неотколе всеобщата православна църква, и Григорианския, о който се държат Римската църква и всички протестантски въроизповѣдания, има една разлика, която се състои въ това, че Юлианският е нѣколко дни назадъ, които сега сж тринадесетъ дни. Но когато бѣше Цариградски Патриархъ Милетий, сега Александрийски, свикалъ въ Цариградъ всеправославенъ нареченъ конгресъ, който между другитъ въпроси, които разгледалъ, бѣше и тоя да се произнесе: да приеме ли, или не и православната църква Григорианския календаръ. Какви разисквания сж станали по това не е нужно да се спомене. Достатъчно е да се каже, че резултатъ отъ тия разисквания бѣше да се празнуватъ всички празници по новия Григориански календаръ съ изключение празника на Великъ-денъ, който остава да се посрѣща споредъ стария Юлиански календаръ. До тогава, до когато се събере вселенски съборъ, какъвто тъкмѣше да свика Цариградската църква. Взели такова решение за това, защото празнуването на Пасха е свързано съ постановление отъ първия вселенски съборъ, свиканъ въ Цариградъ въ 325 г. отъ Царь Константина. Това постановление може да го измѣни пакъ вселенски съборъ. Решението на всеправославния конгресъ на Патриарха Милетия не бѣше задължително за всички помѣстни православни църкви, затова Сръбската, Руската, Българската и Иерусалимската останаха да празнуватъ споредъ стария календаръ, а Цариградската и други православни помѣстни църкви, въ които владѣе гръцкия елементъ, приели новия календаръ. Румънската църква направила опитъ всички празници дори и Пасха да празнува съгласно съ новия календаръ. Но споредъ полученитъ сведения, освенъ мжнотията, която тя срѣщнала въ празнуването на Пасха, освенъ съпротивлението, което направили въ известни мѣста християнитъ въ самата Румъния, съпротивление сломено отъ гражданската властъ, но и Атонскитъ румъни монаси направили изявления и заплашвания противъ новия календаръ, за това станало нужа да се запази и въ Румъния стария календаръ за отпразнуването на Пасха.

Но и въ Гърция не се посрѣщна добре нововъведението, направено отъ Патриарха Милетия. Духовници и миряни се обявили противъ новия календаръ и при всичко, дето църковна и гражданска властъ се бѣха съюзили да го наложатъ, тѣ упорито постоянствували да празнуватъ по старому. Догдето била на властъ партията на Венизелосъ гражданската властъ стѣснявала послѣдователитъ на стария календаръ и имъ препятствувала. Обаче, като дойде на властъ сега владеющата тамъ партия, старокалендарцитъ станали по-смѣли, за това църковната властъ на нѣколко пѣти настояла предъ гражданската да накара старокалендарцитъ да се покорятъ на

новия редъ. Обаче нейнитъ настоявания се оказали безплодни. Затова църковната властъ била принудена да заяви, че тя приела новия календаръ най-много за това, за да угоди на гражданската властъ, която много по-рано въвела Григорианския календаръ въ управлението и че, ако не се ограничатъ старокалендарцитъ, тя — църковната властъ — ще бѣде заставенъ, може би, да се върне на стария календаръ. Но види се, че и тази подплата не убедила гръцкото правителство да удовлетвори църквата, а предъ упорството на старокален-

дарцитъ се принудило да имъ позволи да празнуватъ споредъ стария календаръ.

Така стои сега въпросътъ за календаръ въ православната църква. Едни отъ помѣстнитъ православни църкви, като Руската, Сръбската и Българската пазятъ до сега стария календаръ, а други следватъ новия, така че дѣлото на бившия Цариградски, а сега Александрийски Патриархъ Милетий резедини въ това отношение православната църква и все смутъ между православнитъ християни, както е станало въ Еладската църква и както щѣше да стане въ Румънската, ако не бѣше се намѣсила полицейската сила. **Такавъ е резултатътъ на пребрзанитъ реформи въ църковнитъ работи — смутъ и разединение, вмѣсто миръ и единение.**

Протоиерей П. Икономовъ

ДЕМОКРАЦИЯ*)

„Демокрацията трѣбва да бѣде чиста, особено въ днешно време, когато съществуватъ примѣри на отрицане парламентаризмъ и демократизмъ. Демократията не може да издигне демократичния, защото я издигне дедически начинъ на управление, за който не се изискватъ никакви граждански добродетели, а само политическа хитрина“.

(Миръ—Свѣтъ)
„Въ България нѣма вече държавна властъ. На нейното чело сж дребни хора, безпросвѣтни и тъмни, които събарятъ, понеже не могатъ, да гледатъ. Това, що съществува у насъ, не е никаква демократия, а чисто и просто управление на шайки и пр.“

(Изъ ежедн. преса — Б. Вазовъ).

Съвременниятъ демократически строй се уславя и крепи на три сили: законодателна, изпълнителна и съдебна. И тритъ тия сили сж чувствително засегнати отъ демократична прогресивна парализация.

Нито една не действа нормално. Нито една не е вече въ услуга на народа, и то откакто тоя „народъ-господаръ“ се е оставилъ да бѣде ръководенъ и управляванъ отъ „демократията“.

Парламентътъ не е вече на държавата, а на партията, която го е избрала или по-скоро събрала изъ избирателното поле.

Държавата, обаче, е на парламента, следователно — на партията, която разполага съ неговата сѣдба, както си иска.

Сжщиятъ парламентъ гласува закони за партията и за партизанитъ, на които закони държавата трѣбва да се подчини.

Изпълнителната властъ е най-популярното оржие, чрезъ която партията слага ръка на всички източници, които водятъ къмъ социалния и общественъ животъ на страната и чрезъ която се противопоставя на всѣка реакция и на всѣка инициатива и движение, неблагоприятни за партията.

Конфискация на вестници, забрана на политически или други съборания, на устна и писмена критика на управляющитъ партии военно положение и пр. сж били винаги най-безпощадно атакувани отъ словоохотливата демократия, когато е бивала въ „опозиция“ — разбира се — а щомъ е поемала властта самата тя си е служила съ сжщитъ мѣрки, като се е старала да се моливира нѣкакъ си по демократично отъ другитъ предшествующи партии.

Кой български гражданинъ и селянинъ днесъ не знае, че държавната администрация е всецѣло на разположението на партийнитъ клубове?

Кой не знае какъ тая администрация съдейства въ изборитъ на партията изъ която изхожда? Организира изборджийски манифестации, за да покаже своята . . . партийна мощъ и . . . за назидание на опозицията, а най-вече за дезорганизация на избирателитъ и обществения животъ.

Сѣдебната властъ е едничката властъ у насъ не засегната отъ демократичната чума. Издигнатитъ стени около нея, отъ нѣкогашнитъ умни и родолюбиви българи, постоянно сж атакувани отъ лидеритъ на демократията. Отъ време на време тия смелчацъ „демократи“ сж успѣвали да направятъ по една мелка пукнатинка и тутакси мжнитъ води на политическата опартизанена демократия сж нахлували въ олтаритъ на Темида. Тия, що търсятъ правосѣдие, мжно почнаха да го намиратъ, поради многото формалности и посрѣдничества, тъй милни и свидни рожби на партизанската демократия. И тъй, тритъ сили, на които се уславя нашата държавна, сж опорочени, изхабени отъ днешната зле разбрана и още по зле приложена демократия, която сама по себе си е една голѣма придобивка за човѣчеството. Опартизанена, тя не е въ състояние, нормално да изиграе своята роля и безразличие всрѣдъ българския народъ, тъй силно привързанъ къмъ

Този брой съдържа:

Календарниятъ въпросъ въ Еладската църква — Варненски и Преславски Симеонъ; Демократия — Прот. П. Икономовъ; Дюлгеровъ се оправдава — Свещ. Е. п. Йордановъ; Религиозността и църквата въ България — Д-ръ Н. П. Николаевъ; Северо-Американски Митрополитъ Платонъ — Прот. Иоанъ Слюнинъ; За посмъртната к са — Прот. Н. Дончевъ; Всезнающия Богъ — прев. Ек. Д-ръ Панайотовъ; Изъ старитъ архиви; Отзиви и бележки и пр.

нея. Следствие на всичко това, тия три сили не защищаватъ вече народа, а политическитъ си приятели.

Държавата, опряна на тия три сили не е вече държава на народа, а държава на партиитъ, т. е. не е вече демократична държава, която да се грижи и защитава из бшо народнитъ интереси. Не закрила вече нацията въ нейната цѣлостъ, а партизанитъ си, които въ повечето случаи сж случайни демократи или нарочно съегоистични или други цели и намѣрения сж се записали въ демократичния клубъ. За повечето отъ тѣхъ демокрацията е параванъ, задъ който се уреждатъ сдѣлки за . . . смѣтка на народа . . . и задъ който параванъ се лесно забогатява — „безъ трудъ“ разбира се . . . Трудътъ и имота на гражданитъ е поставенъ отъ тѣхъ нареченитъ демократични парламенти на разположението на държавата, т. е. на партизанитъ, които сж завладѣли държавната властъ.

Едва сега българскитъ данѣкоплатецъ почва да чувствува колко скжпо му коштува тая демократия, която го е докарала до положение то да мисли напр., че правосѣдието е фиска и фискалъ е правосѣдие, защото да е необходимо държавнитъ отдѣли да се оставятъ на разхищение на партизанитъ.

Иначе демокрацията е твърде внимателна къмъ данѣкоплатцитъ: дава имъ право на апелации, контестации, касации . . . и все съ по едно, две и три отлагания, независимо отъ губене време, разходи и прочее . . . Никакви права, а много задължения.

Този начинъ на действие създава вече убеждението въ младото поколѣние, че демокрацията не е нищо друго, освенъ, господството на неспособнитъ и некадърнитъ, господството на смѣлитъ, които искатъ да живѣятъ „демократично“, разбира се, за смѣтка на непросѣтената, но иначе трудолюбива, добродушна и производителна нация.

Днесъ, дейността на тази опартизанена демократия се свежда до: обиски, конфискации, запори горски и фискални дѣла и съ това съблича трудящия се народъ, когото обезвѣрява и отчуждава до степенъ, никой да не мисли и милѣе за общото. Всичко за държавата т. е. за партизанитъ, нищо за насъ, ето девиза на днешната демократия, девизъ който флагрантно потѣпка и замърси девиза на родоначалника на българската демократия Петко Каравеловъ: „Съ партия се идва на властъ, но съ партия не се управлява.“

Ние сме трезво и трудолюбиво племе. Страданията, лишенията и политическитъ международни неправди създадоха и създаватъ у насъ и у всички демократични страни вече хора съ новъ духъ, съ нови идеали и разбирания. Дано бждатъ добре разбрани отъ широкитъ народни маси у насъ и на всѣкжде, та чрезъ свѣтитъ усилия, жертви и своятъ идеализъмъ гласнатъ и нашата хубава страна къмъ по-щастливи бжднини.

Четете редовно

В. „Християнска защита“

*) Горната статия бѣше вече подъ печатъ, когато стана правителствената промѣна въ България.

Дюлгеровъ се оправдава...

„Пастирско Дѣло“ — органъ на съюзеното свещенство въ България — хвърли голѣми обвинения срещу нѣкои църковници: висши духовни лица, учители въ Семинарията и редактора на „Църковенъ Вестникъ“ г-нъ Димитър Дюлгеровъ — обвини ги, че били масони. Въ уводна статия пъкъ съ цитати отъ древни и нови списания, вестници и книги, доказа, че масонството е тайна еврейска организация, която, като се бори срещу църквата, държавата, националното чувство, съвременната християнска култура, строй и общество, преследва строго определена задача: да дезорганизира това общество, да го съсипе материално, да го хвърли въ абсолютна анархия, да го оскоти морално, като го направи въ края на краищата торна почва за бждащата всесвѣтска власт на шепя хитри и смѣли потомци на Соломона.

Масонитѣ — несемити (отъ типътъ на Дюлгерова) ни се представятъ или хора подкупени, деморализирани, паднали, или глупави наивници, които вѣрватъ въ плитко-скроенитѣ масонски идеи за всемирно братство и равенство, за либерализмъ, демократизмъ и свобода на личността. Дойдатъ ли обаче до 14-та степенъ на посвещение въ тайнитѣ на масонството масонитѣ несемити (както разправя Лудендорфъ) ще трѣбва да си отворятъ очитѣ, да се отрекатъ отъ Спасителя, да се откажатъ отъ родинъ, и съзнателно да заработятъ противъ Бога, противъ братята си, противъ себе си за тържеството на пансемитската сатанинска власт по лицето на земята.

Всичко това звучи като легенда. „Соломоновия храмъ“, „властта на диавола“, масонството, което води произходъ отъ Хирама и кръстоносния и славния орденъ на иезуититѣ — това като че сж картини отъ 1001 нощъ. Доказватъ ни, че всички царевубийци и царевубийства, всички революции — отъ Мойсеевата срещу Фараона до болшевишката срещу царя Николая сж дѣло на

масонски ржце.

И въ съзнанието на спокойния слушатель на тия страсти възникватъ нѣколко въпроса:

1) Дали дяволътъ е тъй черенъ, както ни го рисуватъ?

2) Тази легендарностъ, фантастичностъ до невъзможностъ, тѣзи мечти — почти абсурдни кривотъ ли фактически опасности за християнския свѣтъ, за държавата ни и за църквата?

3) Българскитѣ масони — нахълтали вече и въ църквата — подкупени подлещи ли сж или глупави наивници?

4) „Пастирско Дѣло“ сега ли унава тия ужаси и защо е мълчало до сега?

Българскитѣ народъ не е мълчалникъ. Той чака и още ще чака, за да види истината.

Ако основнитѣ задачи и цели на масонството сж наистина обвинителъ гжсгъ мракъ, какво представляватъ тия сведения, зловещи сведения, които сега „Паст. Дѣло“ прѣска извъздуха?

Работата не търпи отлагане. Тия отъ членстветъ на Св. Синодъ, които още не сж масони, иматъ страшенъ дългъ върху плешитѣ си — да откриятъ мистерията, да разбулятъ тайната, да смъкнатъ маскитѣ. И, ако подъ тия маски лѣснатъ зловещи муцуни на семитически агенти, работата да се разгласи. Нѣма да се задоволимъ съ мъгляви двусмислени фрази, като тия, съ които ни храни редакторътъ на „Ц. В.“ — като че Пития говори отъ своя триножникъ: „Ще побѣдишъ не ще изгубишъ!“.

Това е дългътъ на църквата. И ако въ дѣното на работата се открие змийско гнѣздо, и ако задъ невинната културна организация на масонитѣ се облежатъ физиономитѣ на сатанински слуги, ако цѣлия „Паст. Дѣло“ и за църквата резултати, — ние първи ще признаемъ заслугата на „П. Д.“ (та че и на „Нар. Стражъ“) че макаръ и късно, смѣло откриха борбата срещу единъ врагъ, колкото силенъ, толкова и таинственъ.

Свещ. Енчо п. Йордановъ

Религиозността и църквата въ България

Религиозенъ ли е нашиятъ народъ? — Тоя въпросъ изникна за мене за прѣвъ пжтъ, когато се намѣрихъ предъ оная величествена вълна отъ религиозенъ мистицизмъ, която заливаше всички слоеве на руското общество въ надвечерieto на свѣтовната война. Въ тишината на препълнени съ богомолци храмове, въ произведенията на философи, поети и писатели, въ всички прояви на живота въ тая необятна земя се чувствуваше необикновенната жажда за утеха, за откъсване отъ тежкитѣ услония на всѣкидневieto и за приобщаване на душитѣ къмъ вездещия, всеопрощаващия и всемогущия Богъ.

За единъ младежъ, който идваше отъ една толкова реалистично настрояна срѣда, като българската, дето грижитъ за задоволяване най-обикновенитѣ житейски нужди поглъщаха всички енергии и всички помышления, това бѣше по него време една голѣма изненада, която не можеше да не събуди най-дълбоки размисли.

По-после, въпросътъ за стойността на религиозното чувство всрѣдъ нашия народъ не е преставалъ да ме вълнува. Презъ войнитѣ виждахъ нашитѣ храмове да се пълнятъ съ жени и старци, които бѣха изпратили по бойнитѣ полета своитѣ близки, изложени на най-страшни опасности. Следъ вайнитѣ гледахъ какъ пустѣятъ, дори въ най-голѣми празници, църквитѣ въ нашитѣ села и малки провинциални градове и какъ въ София и въ

нѣкои по-голѣми градове най-видни членове на нашата интелигенция започватъ да се връщатъ като блудни синове въ лоното на църквата. Днесъ срѣщамъ селяни, които сж забравили своитѣ длъжности като вѣрующитѣ: въ нашето село сега има невѣнчани двойки, некрѣстени деца, поститѣ не се пазятъ, църквитѣ не се посещаватъ. Въ градоветѣ религиозното чувство почва да обхваща все повече напредничавитѣ и високо издигнати въ интелектуално и нравствено отношение срѣди, когато масата остава равнодушна въ религиозно отношение. Картина, която представляваха софийскитѣ храмове презъ страстната седмица е много характерна въ това отношение: огромни тълпи отъ хора, непривикнали да посещаватъ църковнитѣ служби, разговарятъ, шумятъ и нехаятъ, съ което пречатъ на стотици богомолци, дошли въ храмоветѣ съ дълбоко и искрено религиозно чувство.

И въпреки това, на въпроса, религиозенъ ли е нашия народъ, смѣтамъ, че отговорътъ може да бжде положителенъ. Тая религиозностъ, обаче, нѣма чертитѣ на руския мистицизмъ. Тя е свободна и отъ повърхностното, чисто външно отнасяне, което други православни народи като грѣцкия или ромѣнскитѣ, иматъ къмъ църковнитѣ обряди и традиции. Нашиятъ народъ вѣрва не само съ сърдцето си като руския, не само жестоветѣ си като грѣци и ромѣни, а търси едно разумно основание на своята вѣра и единъ практиченъ смисълъ на догматѣ на вѣрата. Тѣкмо затова нѣкой православенъ народъ не е предявявалъ такива голѣми изисквания къмъ своитѣ духовници, както был-

арския. И тѣкмо затова, бихъ казалъ, безъ да се боя, че мога да бжда опровергнатъ отъ нѣкого, нѣкой другъ православенъ народъ не е създаде такава съвършенна църква, каквато ще стане въ недалечно бждаще българската.

Владимиръ Солозовъ, най-проникновениятъ отъ рускитѣ религиозни философи, проявяваше голѣма склонностъ къмъ западния католицизмъ. Мистицизмътъ на руската религиозностъ не можеше да не избие къмъ тия две крайности — отъ една страна религиозизма и отъ друга страна религиозния анархизмъ на Толстой. Практицизмътъ и интелектуализмътъ на българската религиозностъ ще придаде на нашето православие тѣщо отъ дълбочината на англиканството и протестантизма, при условие да се запази непожжната тая изпълнена съ безкрайна красота и съ дълбокъ смисълъ обрядностъ на източното православие.

Историческитѣ условия, всрѣдъ които се е развивалъ и крепналъ българскитѣ националенъ духъ сж въ всѣко отношение необикновени. Обаче, винаги, въ най-тежкитѣ, както и въ най-свѣтлитѣ периоди на тоя вѣковенъ и изпълненъ съ толкова превратности животъ, българскитѣ народъ не е преставалъ да вѣрва въ Бога и то съ една спокойна, лишена отъ всѣкаква екзалтация, но за това дълбока и твърда вѣра. Тая вѣра е спасила въ миналото нашия народъ отъ загиване. Тя ще го спаси и отъ днешното тежко положение и ще го изведе къмъ бжднини по-свѣтли и по-завидни отъ тия, които и най-жизнерадостнитѣ наши съвременници могатъ да си представятъ.

Въ това отношение ролята на българската православна църква се очертава съ такова величие, което е непознато другаде. При едно условие, обаче: я да развие своята самобитностъ до край и да се пазитъ отъ чужди влияния.

(изъ в. „Миръ“)

Сатаниститѣ

Миналата година на пжтъ за Москва франкмасонитѣ Едуардъ Ерио, шефа на френскитѣ радикал-социалисти мина и презъ нашата страна. Българската демокрация му устрои шумно посрещане и изпращане. Много наивни българи възлагаха голѣми надежди на този „великъ демократъ“. Нѣкои дори, въ увлѣчението си виждаха въ неговото лице спасителя на България.

Ние тогава си позволихме да излеземъ съ статия въ мѣстния ежедневникъ „Варненски новини“, за да дадемъ характеристика на личността и на политиката, която сжмжи да прокара, подчертавайки, че като посрѣдствена политическа личностъ, той билъ човѣка на шумнитѣ политически неуспѣхи. Доста неприятности си навлѣкохме за тая си откровеностъ. Сега сме довольни, че времената ме напълно оправдаха. Сега чета въ едно чуждестранно списание, че сжщиятъ господинъ Ерио, миналата есенъ, когато пребивавалъ въ Москва, заедно съ антуража си, билъ поканенъ да посети една православна църква като прижтствувалъ на едно богослужение „извършено“ отъ чекиститѣ членове на прословутата потънала въ кръвъ и престѣпления и вече разтурена Г. П. У. — преоблечени като свещеници и вѣрующитѣ московски богомолци. Служащиятъ „свещеникъ“ тоже и „диакона“ били евреи.

Следъ като напустнали богослужението единъ отъ антуража на френския гостенинъ, който забелязалъ нѣщо подозрително презъ време на „службата“, следъ малко подъ благовиденъ предлогъ се обърналъ отъ групата и се върналъ обратно въ църква да се увѣри що става тамъ. О, чудо! Останалъ смаанъ отъ гледката: „свещеникътъ“,

който преди малко служелъ сега си пушелъ лулата, подпрѣнъ на св. олтарь, а „вѣрующитѣ“ играели казачокъ около иконитѣ и запаленитѣ свѣщи.

Предъ тази гнусна и отвратителна гледка смелиятъ французинъ намѣрилъ за благоразумно набързо да се измъкне отъ храма, за да не би, забелязанъ отъ чекиститѣ, да се отзове въ нѣкой отъ Сибирскитѣ лагери. Този фактъ, изнася сжщия, презъ м. януарий, 17-ти год. Ето какъ болшевикитѣ представятъ Русия предъ чужденцитѣ: не това що е тя въ сжщностъ, а това що желаятъ тѣ. Бихме желали да развѣдатъ г. Ерио и изъ онѣзи области изъ „болшевишкия рай“ гдето населението мре отъ гладъ и гдето нищие око не може да надникне дори и това на журналиститѣ, за да се засрами предъ детерамбитѣ, които пѣе на болшевишкия режимъ въ френскитѣ вестници. Но и да бѣха го развели той пакъ така щѣше да пише, защото г. Ерио бившъ миститъръ председател, бившъ и сегашенъ почетенъ членъ на Евреомасонскитѣ ложи и пр. има всичкиятъ интересъ да стори това защото болшевикитѣ дължатъ на единъ френски консорциумъ една малка сума отъ 400 милиона френски франка, отъ които г. Ерио щѣлъ да вземе лѣвската частъ. Горния лириченъ пѣвецъ на чудесата отъ болшевишка Русия, не е далече денътъ когато и за това ще бжде демаскиранъ. Но само за това ли ги величае той? ?! Ние сме подчертвали, подчертаваме и сега, че между сатаниститѣ, които управляватъ днесъ Русия съ насилие и кръвъ и рускиятъ великодушенъ и благороденъ народъ, нѣма нищо общо.

Прот. П. Ик.

ОТВОРЕНО ПИСМО

До Благоговѣйния енориски свещеникъ въ с. Кочово,

Преславско.

Енориащътъ ти бай Юрданъ Жецевъ, жителъ на с. Ксчово, следъ като прочелъ въ миналия брой на „Хр. Защита“ статията „Не клеветете свещеника“, написалъ писмо до редакцията. Въ това писмо бай Юрданъ люто клевети православния свещеникъ. Не тебе. Бай Юрданъ заявява, че билъ еретикъ (сигурно иска да каже сектантъ), но не ни обажда въ коя секта се е записалъ кой го е принудилъ да се отрече отъ православната вѣра, кога е станало това, и какъ се е увѣрилъ, че православието е лоша вѣра, докато оная секта, въ която той се е записалъ е хубава. Не ни обажда бай Юрданъ още плаща ли пари на управлението на сектата и колко. А това сж работи много важни и крайно интересни.

Отъ писмото на бай Юрданъ се вижда, че той е заблуденъ. Така — той пише, че ние православнитѣ свещеници забраняваме да се вѣрва въ Евангелието, вѣрваме въ глупави бабешки суевѣрия, приличае по всичко на фарисейтъ и „желаемъ да оцапаме ржцетѣ си въ топлата кръвъ на сектантитѣ“. Наистина изглежда, че бай Юрданъ не ще пожелае да разбере истината, ако ще би и гола да му я покажемъ, защото въ края на писмото си, той сж ирония подканя:

— Напишете, г-да, нѣщо такова въ вестника си, че да ме избавите отъ тая ересь.

Ясно е, че той се гаври съ насъ. Тѣй думаха именно фарисейтъ, който играяха юдино хоро около кръста на Голгота:

— Направи нѣщо, че да повѣрваме! Слезъ отъ кръста, ако си Синъ Божий!

Въпреки това, азъ моля Ваше Благоговѣйство, — срещни се съ бай Юрдана и му обясни онава, което въ вестникъ нѣма какъ подробно да му се разясни. —

1) Че въ която секта и да се е записалъ, следъ като е напустналъ

Православието, той не е спечелил нищо: Господь ще сяди х'рата по д'лата имъ, а бай Юрданъ си е езичникъ: той *мрази* (насъ православните); той ни *хули* (че гонимъ Св. Евангелие, което ние почитаме, защото е светина); той *клевети* (че искаме да му изпиемъ кръвта, — ние които принасяме Богу безкръвната жертва на Св. Евхаристия).

2) Че не сектата, въ която е влѣзълъ, ще го спаси, а вѣрата въ Всемогъщия Богъ и д'лата, които сж изразъ на вѣрата.

3) Че Св. Предание, не е „*предание на глупави баби*“, а „*записанитѣ думи, слова и поучение*“ на Господа Исуса Христа и на апостолитѣ му, както е речено: — „Ако всичко подробно би било написано, мисля, че цѣлъ свѣтъ не би побралъ написанитѣ книги!“

И още: — „Пази поучението, което си научилъ както отъ писанията, тъй и отъ преданията“.

Това *не* написано отъ апостолитѣ, тия *предания* сж записани отъ Св. Отци и затвърдени въ решенията на Светитѣ събори.

4) Обясни му още, че безъ Светото (писано, друго нѣма) Предание, ние не можемъ да установимъ ав-

тентичността на книгитѣ отъ Св. Писание, и нѣма да знаемъ четири ли сж Евангелията, две или дванадесетъ.

5) Обясни му, че като се отрича отъ вѣрата на бацитѣ си, той създава умраза у ближнитѣ си вмѣсто любовъ, — и разединение вмѣсто общностъ въ Христа Господа, и вреди на племето си, а Павелъ бѣше готовъ да иде въ ада за вѣчни времена, ако съ това можеше да спаси племето си.

6) Обясни му още, че сжщиятъ Св. Апостолъ Павелъ остави отворена вратата дори за езичницитѣ, които могатъ да се спасятъ, безъ да сж чели Библията, ако слушатъ гласа на съвѣстѣта си.

7) И най после, попитай го, всички православни, колкото и да сж добри и вѣрующи, ще влѣзатъ ли въ ада; и всички сектанти (отъ неговата секта), каквито и прегрѣше-ния и да сторятъ, ще идатъ ли въ рай. И щомъ ти отговори правилно попитай го, защо въ такъвъ случай напуска православието за сектата.

Ако и следъ това не се вразуми, нека ти бже „като езичникъ и митаръ“.

Твой Свещ. Енчо п. Йордановъ

свѣто общуване съ Митрополита Сигона и се сношавалъ писменно съ последния, като го молилъ за свѣтелскитѣ молитви и за духовна подкрепа въ преодоляване на всѣкви напасти и незгоди. Затова и чжката загуба на Църквата въ лицето на Митрополита Платона дѣлоко и скръбно се отразила въ свѣдето на любвеобилния Варненски Архипастиръ, който сега възнася прещитѣ си молитви за вѣчногo усъкоение в праведнитѣ селения на прѣпоаметния новопреставленъ о Господь Митрополитъ Платонъ.

Протоиерей Ив. Слюнинъ.
ефимерий на руската правосла-
вна община въ гр. Варна.

Prof Dr I. Klug

Всезнающиятъ Богъ

Ако притежавахме Божиитѣ очи, то нолко работи въ свѣта, както и болшинството отъ хората, биха изглеждали съвсемъ други, отъ това което ги виждаме съ нашитѣ човѣшки очи. Ние виждаме нашиятъ животъ често пжти като една загадъчна бъркотия отъ сждбоносни нишки, Богъ обаче го вижда другъ. Той вижда въ него прекрасна тъканъ, едно замислено отъ неговата доброта художествено произведение изработено, бавно, но съ едно безкрайно майсторство. Ние виждаме нашитѣ житейски скърби като голѣма и дебела сѣнка, която всичко обрѣща въ мракъ и тъмнина. Богъ ги вижда обаче други. Той знае, че тази скръбна сѣнка за насъ, нашитѣ близки и приятели може да се разпростре само затова, защото тукъ е едно безкрайно слънце, за което скръбната сѣнка е необходима до тогава, до като ние или другитѣ не сме още напълно навлезли въ Божието слънце на святостъ, чистота на волята и чистотата на сжществеността. Ние виждаме хората да тѣзи човѣци съ тайно окървавени сърдца. Ние виждаме хората съ окървавени сърдца, Богъ обаче вижда жертвената чаша на вѣчността, въ която трѣбва тая сърдечна кръвъ да тече. Ние не виждаме жертвената чаша на вѣчността дори и тогава, когато нашето сърце е окървавено само затова, защото „нашитѣ очи сж жсогледни“, както тия на ученикѣта на Емаусъ, който не позна преобразилитѣ се до него Богъ. О! ако ние притежавахме само Божието око! Колко явно цѣтящи желания на нашето битие биха за насъ повѣхнали и колко никога неизцѣтлѣли пжпки, пълни съ сждбоносна радостъ, биха се още презъ ношъта за насъ разтворили! Колко „бѣли жилетки“ биха изглеждали *мизерно* мръсни и пълни съ петна, а колко прости, оскждни, лишени отъ всѣкакви украшения (тъй наречени „мансардни дрипи“), биха блещели като царски одежди! Колко сърдца биха изглеждали отломки, когато други непознати, презрени биха свѣтнали като диамантови сжсжди! Колко носени високо глави биха се низко навели отъ срамъ и разкаяние, когато колко превити рамене биха се изправили предъ насъ—ако ние притежавахме само Божието око! Помисли си сега за тѣя, она, тая, она, и ще си кажешъ: „Да! Какъ искаме само да притежаваме окото на всезнающиятъ Богъ поне за единъ день, единъ часъ и видя съвсемъ точно какъ именно изглежда тая човѣкъ въ неговата собственостъ и истинностъ. Наистина, би било добре, ако да притежавахме Божието око. Тогава ние бихме се предпазили отъ хиляди погрѣшни разсждения... хиляди разочарования... хиляди и хиляди...“

Да, приятелю мой, какво очаквашъ сега да кажа? Каква дума би завършила тукъ мисълъта ми? Азъ самъ ще ти я кажа: Ако бихме притежавали Божието око, то преди всѣко ние бихме се предпазили отъ хиляди и хиляди *самоизмами*. За сжаление при нашето опозна-

ване ние сме субекти и обекти. Колко жалко! Ние винаги се виждаме съ *нашитѣ* очи. Тѣ сж обаче тѣй често жсогледни или далекогледни. Когато се касае за насъ самитѣ или за другитѣ ние имаме понѣкога (ти знаешъ *колко* често само) очитѣ на единъ пушачъ на опиумъ. Подъ влияние на изпитата отрова той вижда работи, които въ действителностъ не сжществуватъ. Той има халюцинации и видения. Той вижда рай, богини, весталки, вълшебни градини и палати. Това, обаче, е само единъ опиумъ рай, който той прави отъ празднотата на която той робува съ своя порокъ. Тия богини и весталки сж много или малко мръсни развратници, които като котки му се умилкватъ и прислужватъ. Той обаче не чува леки котешки стѣпки, а чува леко престѣпване и подскачане на млади богини. Той вижда въ своя опияненъ снъ клони на дървета, които въ празднотата се развяватъ отъ вѣтъра, смѣтайки ги за палми отрупани съ никога невидени и съблазнителни плодове. Втренилъ погледъ въ едно кюше на мизерното наркотично кабарѣ, ждето той отровено пиянъ лежи, той вижда сѣнища отъ хиляда и една ношъ. И онова, което е най-лошото за единъ пушачъ на опиумъ, това е че той се смѣта за какъвъ ли не, но не и за това което е. Той се има за висшъ китайски ученъ, за единъ принцъ, единъ кралъ, за единъ таяненъ китайски или индийски императоръ — само не и това което е: единъ беденъ пленникъ на една жалка страсть.

„Но каква работа имамъ азъ съ единъ китайски пушачъ на опиумъ?“ викашъ ти нетърпеливо. „Какво общо имамъ азъ съ единъ такъвъ пропадналъ човѣкъ?“ питашъ ти. Добре, азъ искамъ твоето право да развию. Ти не пушишъ опиумъ, не употребявашъ морфинъ или кокаинъ, нито пжкъ си алкохоликъ, съ едно винаги нетрезво състояние. При все това приятелю—има единъ *духовенъ опиумъ*, единъ *духовенъ гълташъ* може би малкитѣ хапчета на суенността. Ти употребявашъ може би безобиднитѣ на гледъ морфинови инъекции — самсизматата. Ти живѣешъ може би въ опиянено духовно състояние, ждето много или малко прозира *еротиката*. Или не? Свободенъ, съвсемъ свободенъ ли си отъ нея? Азъ те питамъ съ пълна сериозностъ. Ти ще смѣешъ обаче съ пълна сериозностъ да кажешъ едно „Да, азъ съмъ свободенъ отъ нея“ само тогава, ако да можеше да се проникнешъ навжтре дълбоко въ сърдцето, като че ли притежаваше окото на всезнающиятъ Богъ. Това е една горчиво сериозна работа, едно само проникване, като да имаше човѣкъ очитѣ на всезнающия Богъ. Пушенето на опиумъ (азъ мисля духовния опиумъ) е сладко. Обаче събуждането на пушача на опиумъ отъ неговия опияненъ снъ трѣбва да бже нѣщо ужасно. Погледътъ на противъ, кайто човѣкъ употребява при едно основно самопроникване като да имаше тия на всезнающиятъ Богъ, изпитва всичката горчевина на това самопроникване.

Защо? Какъ? — Виджъ приятелю мой. Това е само затова, защото едва тогава човѣкъ се осмѣлява да каже на всезнающия Богъ: „Господи, едва сега най-после азъ съмъ честенъ спрѣмо себе си и Тебъ. Едва сега знамъ съвсемъ точно кое е лошо въ менъ и кое въ моя животъ. Азъ знамъ обаче, *понеже се осмѣлявамъ да говоря като истински честенъ човѣкъ*, кое бѣше и е въ менъ слабостъ, безсилие и оскждностъ. Азъ не искамъ нищо да разхубавявамъ предъ Тебъ, всезнающа Боже, предъ когото нищо не може да се разхубавява. Но, следъ като направихъ всички мои грѣхове и грѣховни дѣла, или опущения, азъ се осмѣлявамъ сега да ти кажа сжщо и нѣщо за моята добра воля, моето добро намѣрение, защото Ти познавашъ и него, понеже си всезнающъ. Азъ се осмѣлявамъ да Ти кажа, че съмъ единъ жалкъ ока-яникъ, често пжти една особена

+ Северо Американски Митрополитъ Платонъ

На 21 IV т. г. се помина въ Ню-Йоркъ единъ отъ архипастирѣта на Руската православна църква — Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Платонъ. Той е билъ единъ отъ малцина бележитѣ и учени руски свѣтителѣ, който оставилъ незаличими спомени въ църковната си дейностъ, както въ Русия, така и въ Америка.

Смъртъта на Митрополита Платона е последвала на 69-години отъ неговия многоскрѣбенъ животъ. Надаренъ отъ природата съ крепко здраве и представителна външностъ той, както се струваше на всѣки отъ неговитѣ почитатели, прѣбовавшъ доживѣе до по-дълбоки старини; но последнитѣ му години бѣха изпълнени съ толкова скърби и горчевини, като резултатъ на човѣшката злоба, умраза и завистъ, — че животътъ му заприличалъ на мъченически. Моралнитѣ страдания отъ „Клевети човѣчески“ разклатиха постепенно физическото му здраве и му докараха предивременната кончина. И най-важното е, че въ клеветитѣ и клюкитѣ сж взели участие най-много нѣкои отъ ония, които сж имали въ неговото лице свой благодетель и благостень, и добъръ рководитель. Единъ отъ тѣхъ, свещеникъ е издалъ цѣла книга съ многобройни страници, която изпълнилъ съ купъ влавети и косято изплнѣлмо своя владица и благодетель. Чистото и честно сърдце на митрополита не можало да понесе и издържи всичкитѣ тия клевети, клюки и лъжи, и той е отишелъ къмъ източника на вѣчната правда.

Това стана причина за предивременната смъртъ на приснопамятния Митрополитъ Платонъ.

Митрополитъ Платонъ е билъ роденъ въ 1865 г. въ Курска губерния. Синъ на селски свещеникъ — той е билъ съ мирско име — Порфирий Феодоровичъ Рождественский. Отъ детинството той се е посветилъ въ служение на Св. православна църква. Свършилъ съ отличие Курската духовна семинария, той билъ опредѣленъ да следва въ духовна академия, но се отказва отъ това и става обикновенъ селски свещеникъ изпълнява съ идеализъмъ да служи на простия селски народъ. Но на четвъртата година отъ свещеническата служба той овдовява и постѣпва като студентъ да следва въ Киевската духовна академия, която завършва съ отличие и като Магистрантъ остава при академията да се готви за професорско звание: при това и се постригва за монахъ съ име Платонъ.

Въ академията този младъ монахъ обрѣща внимание на висшата църковна управа и скоро бива качванъ

къмъ по-високи длѣжности: помощникъ инспекторъ, инспекторъ и ректоръ не академията, въ която длѣжностъ се посвещава за епископъ. Въ академията като професоръ заема катедра по Нравствено богословие и Свещено писание и за научния му трудъ „Наука при свѣтлината на Божественото Откровение“ билъ награденъ съ висока учена титла.

Въ напрегнатото си служение на Киевската духовна академия той полага много грижи както за повдигане на богословската наука чрезъ подновяване, умѣло подобряне и развитие на учения сѣли, така и за подобрене на студентския животъ и правилна насока въ подготовката на студентитѣ за високото и неизмѣнно служение на св. църква. Висшата църковна управа високо преценявала тази дейностъ на преосвещения неуморимъ ректоръ и най-ласкаво се изразявала за неговата работа, като го насърдавала съ похвали и добри препорѣжки за другитѣ църковни и учени дейци.

Особни грижи се полагатъ отъ страната на Преосвещения Ректоръ — владица Платонъ за неговитѣ възпитаници—студенти българи, на които той оказва всѣкакво внимание, материална подкрепа и въодушевява за високо идеино служение на Св. Българска Църква. И тѣзи грижи сега сж възнаградени съ много достойни украшения на Киевската духовна академия, както и на св. Българска Църква — сегашнитѣ митрополи българи, бивши възпитаници на поменатата академия, за които покойния тѣхенъ ректоръ въ последно време е говорилъ съ гордостъ и високо почитание и уважение.

Единъ отъ българскитѣ иерарси до последнитѣ часове на земния животъ на Митрополита Платона е билъ предметъ на особената братска любовъ и най-дълбока почитъ. Това е великия български свѣтитель Негово Високопреосвещенство — св. Варненски и Преславски Митрополитъ Господинъ Г. Симеонъ, който винаги се е интересувалъ отъ живота на всичкитѣ духовни академии, както и на Киевската такава. Отбивайки се нѣколко пжти въ България и прекарвайки нѣколко дни въ Варна презъ периода 1920 — 1926 год. Митрополитъ Платонъ отблизу се запозналъ съ Митрополита Симеона, извършвалъ съ него заедно богослужения, правилъ му чести посещения и почерпвалъ отъ него сили и „духовна крепостъ“, както се изразявалъ той за по-нататѣшния тежакъ животъ въ изгнание. Пребивайки въ Америка Митрополитъ Платонъ не прекжсвалъ

Прослава на славянските равноапостоли

Поклонъ сърдеченъ Вамъ, о светители народни
Поклонъ далеченъ изъ земигъ робски и свободни:
Отъ Дунавъ бѣлий до Родопъ, Рила, Пиринъ, Солуна града
Охрида и Шаръ.

Вамъ, сплитатъ се вѣнци хвалебни,
Облени въ сълзи всредъ китки росни, балкански вълшебни.
Що днесъ Българското племе Вамъ поднася въ даръ!
Въ дълбока древностъ, несрети злочести, тъмнини безкрайни,
Що гаснеше кандилото наше, грейна ясно свято, за слова омайни.
И Мизия, Панония, Моравия до тогазъ зарити въ мракъ,
Възкръснаха следъ толкозъ бури, кърви и братски разлжжи,
За животъ честитъ изново пакъ!
И цѣлия родъ славянски, унасянъ въ сладката Ви речъ,
Днесъ, химни Вамъ възнася на ширъ и на далечъ,
За топла отплата, на свѣтлото Ви дѣло—на подвига великъ,
За гдето го спасиха отъ гибелъ и развала,
Отъ ярема тежъкъ чужди—безследна провала,
И той смѣло ще следва пжтя свой славенъ, тъй сияйно
огрѣванъ отъ светлиятъ Ви ликъ.
Родино, скжпа, мила, не тжжи, не скърби, не унивай,
Ти майко страда, свята, крепи се бодро, вѣрвай, сълзи горчиви
не проливай.
О, братя българи, съ рани димящи и болки безъ четъ,
Нек' стрелнемъ Богу пѣсни светли, дивни и пѣсни сърдечни
За къмъ селенията вѣчни —
Съ твърда вѣра за напредъ!

Димитъръ В. Стояновъ

смесица отъ добра воля и лоши дѣла, една печална смесица отъ черно и бѣло, свѣтина и тъмнина, близостъ до Бога или до сатаната. Азъ се осмѣлявамъ още предъ Тебъ, всезнающа Боже, предъ когото никакви факирски самоизмжчвания и надути фарисейски високомѣрия иматъ цена, да кажа: „Азъ съмъ човѣкъ и нищо човѣшко не ми е чуждо“.

Накрая обаче азъ се осмѣлявамъ още да кажа на Тебъ всезнающа Боже и една *по-хубава* дума. Дума, която Ти самъ каза като утѣха на твоя апостолъ Павелъ, когато той простре предъ Твоето Божествено *славоу*, като една просешка дръха. Азъ се осмѣлявамъ да кажа и за менъ Твоята собствена и утешителна дума, която и единъ Павелъ не освободи отъ неговага човѣшка немощъ, но която винаги го подкрепеше въ неговата човѣшка слабостъ. „Достатъчно ти е моята благодатъ!“

„Господи, всезнающа Боже дай ми винаги и навсѣкжде твоята благодатъ! Твоята освѣтяваща благодатъ и блгодатъта на помощникъ, отъ която се нуждая въ даденъ моментъ!“

Отъ нѣмски: Ек. Дръ Панайотова
Ески. Джумая

Печатница „НОВИНИ“ — Варна

Свещ. Е. п. Йордановъ.

Изъ старитѣ архиви

Следъ дълги и безплодни преговори за мирно уреждане разпрята (въ която Високата порта се явява помирителъ и посрѣдникъ) на 2 априлъ великия везиръ вржчва султански берагъ на Негово Блаженство Екзарха Антима съ следното приветствие:

— Вашиятъ народъ Ви избралъ Екзархъ и султанътъ Ви предава той свещенъ залогъ. Ако Вие оцѣните, както трѣба това благо и го опазите, то тъкмо съ това ще за пвзите благосъстоянието и щастие на народа си“.

Срещу Пасха (воскресение Христово) Негово Блаженство моли Патриарха Антима, да му даде благословение, за да служи. Но той, въпреки желанието си, подтикванъ отъ крайни елементи, не даде такова разрешение. Пасхата—денътъ на примирение—минава за гърци и българи въ ожесточена омраза и ненавистъ едни къмъ други.

По този поводъ професоръ Тантиди отъ Халкинското богословско училище (бившъ учителъ на

За посмъртната каса

Върховниятъ ни секретаръ О. Пр. Андреевъ съ нѣколко статии въ П. Дѣло ни доказва, че тарифата на посмъртната ни каса не е скжпа, като взема за показъ тарифитѣ на другитѣ застрахователни дружества и прибавя обстоятелството, че никое дружество не приема 60 годишни старци и никого безъ медицински прегледъ. Хвала му, голѣма грижа има за тѣхъ, че били бронхитни и артериосклерозни и иматъ интересъ да членуватъ, ами какъ и отъ кжде ще взематъ да плащатъ неоплатените вноски? Нѣма съмнение, че посмъртната ни каса не е скжпа, помилвани отъ никого, макаръ, че сж основатели и редовни вносители до сега. Азъ съ слабитъ си сили съ малко думи ще се помжча да докажа противното т. е., че тарифата на новата ни каса отъ първа до последня категория е скжпа. Отъ приложената тукъ таблица се вижда, че за 12 години е събрано посмъртна помощъ за 499 братчика. Последнитѣ 12 години ни даватъ срѣдното число 41¹/₃, това е достатъченъ и необоримъ мотивъ, като се има предвидъ още, че въ това число влизатъ и нѣколко, на които по болестъ преживе е дадена помощта. Така, че, ако бѣше сжществувала старата каса, макаръ и видоизмѣнена споредъ законитѣ всѣки щѣше да внася годишно само 496 лева и следъ 12 години щѣхме

патриарха Антима) литероторъ, поетъ и ученъ богословъ, слѣпъ съ тѣлеснитѣ очи, но окатъ съ духовнитѣ, повече отъ мнозина гледащи, съкровище на мъдростъ и знание, пише въ в. „Константинополисъ“ следното.

— Време е вече да се тури край на разколническитѣ тенденции. До кога шѣпа ратници за разколъ ще експлоатиратъ вселенската патриархия? Не! Не ще настѣпни разколъ въ великата Христова църква по причина на въпросъ — административенъ. Нашитѣ доброжелатели, които ни предлагатъ разкола въ сладки като медъ слова, и които се мжчатъ да го осжществятъ, — ако считатъ себе си за представители на общественото мнение, се заблуждаватъ страшно, ако пъкъ се смѣтатъ защитници на елинизма — се заблуждаватъ жалко. Тѣ се обличатъ въ грубо невежество и непростимо неразбиране истински интереси на Христовата църква, които ужъ се грижатъ и въ това невежество и неразбиране неволни ставатъ опасни врагове не само на православие, но и на елинизма, които спасители и защитници т смѣтатъ себе си. Здравото, недубедено и преобладаващо мнение

на имаме още една почивна станция, като тая въ Месемврия и още единъ съюзеиъ домъ обзаведенъ, като тоя въ София. По новата каса, както се вижда отъ таблицата срѣдно отъ 9-тѣхъ категории трѣбва да внесе всѣки по 854 лв. годишно т. е. въ повече отъ досегашната съ 348 лева. Ако имаме 2500 свещеника, ще се получи единъ плусъ върху старото положение отъ 895000 лева годишно. Или при сегашното положение 2500 свещеника ще внесатъ по 854 лв. всичко 2135000 отъ тѣхъ ще се изплати за 41¹/₃ смъртни случаи 827000 остатъкъ за една година 1308000 цифра значително голѣма за прохлужения гърбъ на свещеника. За От. Андреевъ и сподвижницитѣ му, които сж се възползвали отъ неподготвеността на отцитѣ делегати отъ конгреса на 1932 г. да разкритикуватъ тая материя, тарифата не е скжпа, но нека се има предвидъ кризата и бедността при която болшинството свещеници изнемогватъ и годишно не могатъ да получатъ толкова, колкото светиня имъ отъ върховетѣ си докарватъ месечно. Нека се не гнѣвимъ, че отъ много мѣста бойкотирагъ касата ни. Не съмъ противъ това да се образуватъ фондо-

ве и фондовчета, но ако има отъ кжде да се взематъ и даватъ. Не сж сега времената да се прави такъв голѣмъ скокъ, защото ще си строшимъ краката.

Не е умѣстенъ и чл. 22 отъ устава при ликвидация актива да се предава на правоимащитѣ, а не къмъ фонда християнизирани и безъ това последния е отъ жертви на свещеницитѣ. Взема От. Андреевъ за основа тарифитѣ на другитѣ застрахователни дружества, а премѣлчава при тѣхъ колко скжпо плащани длъжности има: директори, управители, председатели и подкасиери, писари и пр., такъвъ ли кадъръ ще наредимъ и ний къмъ нашата каса? Търговия и спекула ли ще правимъ, или беднотия ще облекчаваме при конецъ жизни? Не ще ли дойде Христосъ съ бичъ въ ржце и ни каже „не обръщайте дома на Отца моего на домъ за търговия“.

Отци делегати за идния конгресъ, подгответе се достойно да защитите правата на изнемогващия Вашъ събратъ Нека върховния институтъ се постави на високо да свети на широко и блика отъ него очакваната правда, истина и разумность.

Сравнителна таблица

за старата и нова посмъртна каса на свещеницитѣ

Години	старата			новата			
	За колко братчика е платено	Срѣдно годишно число на починалитѣ	Срѣдно годишно — по 12 л. на всѣки починалъ	Категории	Месеченъ вносъ	Годишенъ вносъ	Срѣдно годишенъ вносъ на единъ свещеникъ
1922	29			1	46	552	
1923	52			2	48	576	
1924	38			3	55	660	
1925	33			4	66	792	
1926	24			5	71	852	
1927	63			6	80	960	
1928	24			7	85	1020	
1929	38			8	90	1080	
1939	28			9	100	1200	
1931	52					7692	854
1932	30						
1933	65						
	496	41 ¹ / ₃	496 л.				

Прот. Н. Дончевъ.

Отци-делегати на годишното Епархийско свещеническо събрание, дайте подкрепата си на и-разителя и защитника на вашитѣ мисли и тежнениа—„Християнска Защита!“ Вестникътъ е най-ценната ваша придобивка, която трѣбва да пазите всѣкакъ. Той е далъ доказателства за добро списване въ духа на поставенитѣ си задачи. Той е плодъ на безвъзмезденъ и упоритъ трудъ на избрания отъ Васъ Редикционенъ Комитетъ.

Дългъ се налага и Вамъ да подкрепите печатния си органъ, като създадете сносни материални условия за списването на вестника!

на мнозинството е за мирно разрешение на българския въпросъ. Здравото обществено мнение вижда интереситѣ на православната църква, интереситѣ на патриаршеския престолъ и интереситѣ на самия елинизмъ (ако тоя последния трѣбва да се зема подъ внимание, кога се решава черковенъ въпросъ) въ мирно разрешение на препирнитѣ съ българитѣ. Нека разбере това оня иерархъ (подразбира се пр. Евстахий Клеовулъ, митрополитъ Кесарио-Кападокийски и членъ на Патриаршеския синодъ), който за нещастие стои на чело на малобройнитѣ защитници на разкола и раздора. Да, нека той разбере, въ що се състои истинската слава на вселенския престолъ, и нека се отбие отъ пжтя на безславието, по който е вървѣлъ до сега, отъ пжтя на разкола и разединението, пжтя на безкрайнитѣ борби и безкрайнитѣ вражди. А ти, Светейши патриарше, помисли сериозно какъвъ сждъ ще произнесе историята надъ твоего управление за трети пжтъ, на патриаршеския престолъ, ако презъ твое време произлезе въ православната църква омразенъ разколъ за въпросъ — недогматически.

— Чуй и ти, православний бъл-

гарски народе! Не се успокоявай съ тази невѣрна мисль, съ която те блазнятъ нѣкои, че ужъ ти безопасно ще останешъ въ православие, ако твоя екзархатъ бжде учреденъ по пжтя на разкола. Въ разкола нѣма православие, понеже у него се раждатъ ереси. И ти се откажи отъ нечестивитѣ и неумѣрени свои представители и подкрепи благочестивитѣ и умѣренитѣ. Подири осветяване на екзархата отъ твоята църква — майка. Постави неговитѣ основи върху благословия, за да си остане непокланенъ вѣчно.

А ти, видинский владико, приеми слово отъ устата, които нѣкога си почиталъ! Мирътъ днесъ зависи сжщо и отъ тебе. Помисли истинската полза на българския народъ и го поучавай по християнски, като служителъ на благовестие за миръ. Не забравяй майката — църква, помни що е църква, чия е тя и коя е целта ѝ! Бжди ангелъ на мира между майката—църква и благочестивия български народъ; приеми пастирството отъ нея, въ миръ и единодушие. Бжди миротворецъ, за да се причислишъ въ небесното царство къмъ божиитѣ синове“.

(Следва).

Отзиви и бележки

Туристическото Д-во „Родни Балкани“, варненски клонъ е обявило седмицата 13—20 май агитационна. Въ разлепени изъ улицитъ позивъ младитъ поклонници на природата, подканятъ българитъ да излѣзатъ изъ села и градове, изъ прашни улици и мухлясали канцеларии и да се порадаватъ на „разцѣфталата пролѣтъ“.

— Какъ дивно и потайно е тамъ! Върху китната природа Богъ е създалъ красоти, които унисатъ и възхитаватъ и най-грубото човѣшко сърдце...

... Днесъ, въ дни на разпѣтъ, тамъ... при изворитъ на чистотата, човѣкъ кали тѣлото си, а душата му копнѣ да се прероди... нискиятъ инстинктъ се замѣнятъ съ възвишени чувства. Човѣкъ се издига надъ суетата и дребнавостта...

... Красотата на небето съ звезди — ноще, на слънцето — днене, на цвѣтата въ полето, на птичкитъ въ гората, на безмѣлвието въ нощта, ще ви донесатъ просвѣтление за мъдростта на Всевишния...

Оградно нѣщо! Наистина „душата е християнска“. Наистина Богъ се открива на чиститъ сърдце! Наистина великъ е Творецъ и чудни сж дѣлата му. Наистина Той е скрилъ мъдростта си предъ очитъ на мъдритъ — обую-родели и я открива на младенци. Хвала на Бога!

Въ редакцията се получи писмо отъ дъщерята на покойния Пловдивски свещеникъ попъ Тачо, който приживе приготвяше ароматиченъ тамянъ. Г-цата е аптекарка. И счела за свещенъ дългъ да продължи Богоугодно дѣло на баща си — произвеждане ароматиченъ тамянъ — „единствено наследство отъ покойния“. Нашата кореспондентка е награждена съ медаль отъ търговската камара за това дѣло. Негово Величество нарекълъ работата ѝ — свѣтло Богоугодно дѣло. Синодътъ ѝ позволилъ да приготви това кадилно сръдство — символъ на чиста молитва — вмѣсто хамбургската еврейска смола. Редакцията на „Ц. В.“ ѝ взема наскоро близо 1000 лв. за обявления. И внезапно обявитъ въ синодния органъ спиратъ. Дали и на нея е забранено вече да продава тамянъ? Дали ще ѝ върнатъ паритъ за обявитъ? Дали и за въ бждаще ще кадимъ само „хамбургско-еврейска смола“?

Вни ателниятъ читателъ на „Цър. Вестникъ“ би могълъ да констатира следния фактъ. Не минава брой да не се помѣсти статия или дописка срещу католическата пропаганда въ България. Бърземе да кажемъ, че редакцията на в. „Хр. Защита“ не е подкупена отъ о. Дамияна Гюловъ, че тя не одобрява маниеритъ на католическата църква, че осжда прозелитизма и сякакъ и за въ бждаще ще пазѣ свещенитъ традиции и свободата въ Христа на православието. Характерното въ борбата на „Ц. В.“ срещу католицитъ въ България е че тя е почти единствената борба противъ враговетъ на православието, което води синодния органъ. Рѣдко, много рѣдко се споменува за протестанти, които сж сжщо тѣй активни като католицитъ и може би по безкрупни. Не се пише противъ адвентисти, петдесетници, баптисти, дъновисти, теософи, франкмасони и т. н. и т. н. Или ако се спомене нѣщо, то е случайно, загубено между другото, безцвѣтно, вело. До като борбата противъ католици е системна, злѣчна, яростна, непрестойна. Де е обяснението на този фактъ? Лична омраза на Дюлгерова срещу о. Дамияна ли? Не вѣроятно. Макаръ че у насъ и това е възможно. По-сигурно е че „омразата“ е противъ католицизма въобще.

Ако приемемъ за правило и тезата на О. Кожухарова отъ „П. Д.“, че Дюлгеровъ е масонъ и че масонството си е поставило за

главна задача да разруши Християнската църква, трѣбва да признаемъ, че най-трудно и най-късно ще може да бжде разрушена католическата църква, тя има здрава организация, стегната дисциплина, безкористни служители, голѣми материални сръдства, интернационално и грамадно влияние. По-лесно ще се справи масонството съ православието, разпокъсано на племенни църкви и често (и въ миналото и днесъ) разяждано отъ борби, несъгласия. Още по леко съ протестантизма и безъ туй близкъ до масонството по своя рационализъмъ и блудкавъ интерконфесионализъмъ. Но трудно ще смѣли масонството католическата църковна организация. Пита се, дали именно тука не се крие истинската причина за яростта, съ която Дюлгеровъ (щомъ е масонъ) гони именно и само католицитъ!

На 8 и 9 т. м. въ Варна се състоя околийско годишно събрание на свещеницитъ отъ Варненска околия. Завидни сж ревността и интереса, който проявяватъ свещеницитъ въ тия събрания. Разгледаха се маса въпроси изъ областта на просвѣтния и организационенъ животъ на свещенство и църква. Всички взеха живо участие въ разискванията. За забелязване е, че не се констатираха никакви партизански разцѣпления, ежби и лични разпраски, както е било въ миналото. Избраха се делегати за годишното епархийско събрание, което съ благословение на Епарх. Архиепископъ ще се състои тази година въ Шуменъ. Шуменци ще бждатъ щастливи да приематъ скъпитъ гости, и между китната пролѣтна природа на красивия си градъ да разискватъ съ кротостъ и Евангелско просвѣтление въпроси за слава Божия и издигане на светото православие.

Нашиятъ събрать „П. Д.“ въ едно жгълче на миналия брой съобщилъ на читателитъ, че Негово Високопреосвещенство Св. Видинскиятъ Митрополитъ Неофитъ издалъ окръжно, което нареждало свещеницитъ да вѣнчаватъ беднитъ хора безъ пари. „Пастирско Дѣло“ се възмушава отъ това.

Въ сжщностъ, ако такова окръжно наистина е разпространено, то показва че Св. Видинскиятъ Митрополитъ полага пофални грижи да изкорени незаконното съжителство, да поощри брачното общуване, и да улесни християнското общежитие въобще. Фала му!

Спомнямъ си, че презъ 1920/21 г. когато заседаваше Църковно — народния съборъ на покойния Стамболийски (пакъ бѣхъ делегатъ тамъ) кога дойде редъ да се гласува за плати на свещеницитъ, постъпи се тѣй.

Пресмѣтна се, колко сватби, кръщения и погребения може да има сръдно единъ свещеникъ, и колко други нѣкои трѣби. Поставиха се такси на трѣбитъ. Получи се сръдния годишенъ приходъ на свещеника въ България. Раздѣли се тѣй получената цифра на 12. Получи се месечната му заплата. Това бѣше малка цифра. Държавата прибави „заплата“ (наречена „добавъчно възнаграждение“) върху прихода отъ трѣби. По тоя начинъ ние свещеницитъ станахме „държавни функционери“ съ 1000 лв. месечна заплата.

Основнитъ приходи, истинската ни заплата, (не добавъчно възнаграждение) остана приходъ отъ трѣбитъ. Пресмѣтай! Кръщение — 50 лв. Погребение 100 лева (50 на сто безъ пари). Остатъ вѣнчание — 250 лв. То е **заплата, основенъ приходъ, сръдство за издрѣжка, божиятъ пописки доходъ, отъ „живо и умрѣло“**.

„П. Д.“ сега пише, че и тукъ ще има безплатни вѣнчавки.

Дѣло похвално. Да се премахне незаконното съжителство, конкубината, разврата. Да се поощри брачното общуване, да се улесни християнското общежитие.

Нека не говоримъ общи фрази! Азъ имамъ 30 сватби годишно. За

10 отъ тѣхъ получавамъ бележка отъ владиката да ги вѣнчае безъ пари, защото били бедни. (Макаръ че моятъ, следъ като ги вѣнчае безъ пари, да идатъ цѣла нощъ на гуляе въ Ешмедеме фактъ!) Добре. 30 × 250 — 7500 лв. годишенъ доходъ — 10 сватби, безъ пари, правятъ 10 на сто отъ главния (бихъ рекълъ съ право единственъ) доходъ на свещеника. Тѣзи 2250 лв. годишно свещеникътъ е длъженъ да извади отъ джоба си, да зачеркне отъ бюджета си, да шконтира отъ прихода си, да заличи отъ раздателния списъкъ, по който получава пари, — **за беднитъ** и то съ бележка или окръжно отъ владиката. Длъженъ е да прави благотворителностъ **не по силитъ на бюджета си и то принудително**.

Вѣрно е, че владиката мисли доброто, ... но не на свещеника. Вѣрно е, че върши милостиня, че проявява добротворство, но съ „чужда пита“.

Ако владикитъ се замислятъ върху това, нѣмаше да го правятъ, защото да карашъ свещеника да вѣнчава безъ пари, значи да му изпращатъ „червенъ листъ“, да му налагатъ запоръ върху заплата, да му правятъ незаконни удържки.

Попъ Енчо.

„Въ предверието на храма“

(Стихове отъ Протоиерей Д. п. Николовъ)

Твърде спретнато сборничекъ! 78 страници, съ 63 стихотворения. Хубава хартия, чистъ печатъ, стегната работа изобщо.

Много съжелявамъ, че въобще не разбирамъ стихотворната поезия, и не мога да кажа почти нищо за литературната стойностъ на сборничето. Радватъ ме обаче две обстоятелства. На първо мѣсто радостно е, че единъ нашъ събрать се проявява и то тѣй смѣло, въ тази областъ. Това е литературна гордостъ за цѣлата Българска църква. На второ мѣсто азъ се радвамъ, че нашиятъ стихотворецъ избралъ сюжети съ чисто религиозно съдържание. Той разработилъ псалми, библейски текстове и мисли, събития, случки, поучения. До колко сж пригодни за целта, за която ги е приготвилъ авторътъ (използуване за духовни дневки и вечеринки) — не знамъ. Но като благочестиво четиво, тѣ сж прекрасни. Искренна вѣра въ Бога, религиозенъ ентузиазъмъ, и възвишено настроение блика отъ всѣка страница. О. Димитъръ добре познава (безсъмнение) както учението на Св. Църква, тѣй и Библейската поетична мисль, които е и използувалъ умѣло и широко. Препоръчвамъ книжката на всички братства.

Ще си позволя, обаче, да забележа (при уговорката, че не разбирамъ нищо отъ стихотворско изкуство), че има стихове леки за четене, гладки за слушане, приятни. Ина обаче други, които се четатъ тежко, сѣкашъ ноще прескачашъ трапища; мисльта едва се долавя, езика се препъва отъ неумѣло подредени звукове. ... ще ти се да почитешъ и да си поемешъ джѣхъ, сѣкашъ си изкачилъ стрѣмънъ баиръ... Но, това може да сж впечатления на човѣкъ, който не умѣе да попадне въ стѣпката на стиха, или не може да долавя леко често скрита та изъ тромавитъ гънки на стиха мисль. Дано другитъ читатели иматъ по-добро разбиране за стихъ!

Срѣщатъ се обаче тукъ таме словца, изрази, които направо дразнятъ слуха („ползуване въ живота мой“, „Той промислява“ и др.) Попадатъ и мисли, които каратъ обикновения читателъ, като мене, да не оумява.

Въ стихотворението „Душата ми жадува“ авторътъ се моли Богу: — Да не забравя и него, кога на злитъ дава заслуженъ урокъ. На пръвъ пътъ въ живота си чуватъ, че е възможно нѣкой да моли Бога за наказание. Обикновено се молимъ за прошка.

Пакъ тамъ О. Д. разправя, че „иска да види Господа“ (неговата проява сега (пс. 41.), а не следъ гроба, а въ следующия куплетъ люто се сърди на враговетъ си, че искали сжщото, кога го питали: кжде е твоя Богъ.

Въ „вѣчно словословие“ нашиятъ авторъ направо пише:

— **Думата му неотмѣнна во ди ни въ тѣмнитъ...**

Наистина ли царъ Давидъ е рекълъ за Бога, че тика въ мракъ човѣцитъ?

Въ „Безумникъ“ се разправя за страшния сждъ, предъ който

— Всѣки **обвѣнчанъ** съ грѣха си ще стои...

Вѣнецъ обикновено се туря на заслужило чело. Но на грѣховно, чело да туришъ вѣнецъ оплетенъ отъ грѣхове!... Малко мяза на футуризмъ...

Въ „Стече Нашъ“ има куплетъ, който не мога да разбера

Създаденъ къмъ небето съ издигната глава

Да крачи, съ богохулство, **молепсващи** слова

Върху земний прахъ **изви** и седна тамъ...

Нѣщо може да се схване въ тази поезия, но тя е тежка работа. Този куплетъ прилича на поговорката, споредъ която ни се сочи плевника, за да диримъ сами вратата, или на оня ораторъ, който кара слушателитъ си да не гледатъ какво имъ казва, а какво иска да имъ каже.

Въ друго стихотворение човѣкъ е нареченъ — надменъ.

Трѣбва да е русизма **надменъ**. Но **надменъ** не е вече ни русизъмъ, ни българизъмъ. Слушалъ съмъ да казватъ, че стихоплетцитъ иматъ право да поизмѣнятъ словата за угода на стиха. Дали въ тоя смисль поетътъ не би казалъ:

— „Надъ-менъ нѣма „стилистика граматика, азъ съмъ надъ тѣхъ!“

Въ трета пѣсенъ О. авторътъ разправя, че отъ нещастното му сърдце стърчатъ голи гранки, които отъ милувката Божия ще зазвѣнятъ въ дивна пѣсенъ. Азъ за туй не чета стихове, защото не ги разбирамъ:

— сърдце!
— голи гранки!
— музики!

Нека другъ дава рецензии за стихове, защото отъ всѣка страница на хубавото инѣхъ сборничекъ мене ме гледатъ такива бодливи музикални гранки...

Попъ Енчо

ИЗЪ ЧУЖДАТА ПРЕСА

Виенскиятъ в. „Reichpost“ и берлинскиятъ „Kirchen blatt“, съобщаватъ, че професоръ Dr Karl Thieme, заедно съ 600 протестантски пастори, решили да преминатъ къмъ католицизма. Това решение, добре мотивирано, е изпратено съ молба до Папата да бждатъ приети въ лонното на католическата църква. Тая молба — заедно съ съображенията и мотивитъ имъ — сж публикувани въ католическия печатъ. Този професоръ при Лайпцигския Университетъ, който 40 год. е проповѣдвалъ лютеранизма, заедно съ 600 души пастори протестанти — не виждали вече въ своята Църква съдействието и помощта на Св. Духъ, а една нехристиянска останка (отрепча) на социалъ-национализма. Римъ не си е казалъ още думата.

Еврейска държава въ Африка. Такава държава до сега не е съществувала, нито пъкъ съществува, думата е, че нѣкои искали да съществува такава държава — тѣй казва в. „Daily Herald“. Съ тая задача била опълномощена една международна делегация, която се занимавала съ настаняването на еврейтъ емигранти. Сериозни преговори между тая делегация и португалското правителство не сж водени. Споредъ други вестници — португалското правителство си е дало съгласието — да бждатъ настанени, като колонисти нѣколко ми-

Благодарност

Настоятелството при храма „Св. Арх. Михаил“ в с. Вълчи-Долъ Провадийско, счита за свой приятен дълг сърдечно да благодари на съселаните си: 1) Петър Михайлев за подарените от него една дарохранителница, едно кандило полиелей и един трикандилник. 2) На Георги Илчев за подарените от него два фабр. месингови свещника. 3) На Рашко Ив. Доросиев — за 2 фабр. месингови входови свещници и 4) На Атанас Пасков за подарения от него един малък мес. свещник.

Нека на горните дарители Всевишният даде здраве и всичко добро.

От Църк. настоятелство

лиени евреи, в Северо-Западна Африка, в областта Angola.

Кога ще се отправят тия евреи към новия Ханаан ще видим.

Едно време руските императори са правили такива опити — но без резултат, защото всички евреи преселени или заселени в тия от по-рано определени области, отворили си дюгяни — и понеже нямало кой да работи земята — след като излязи готовото — напустнали тая област — и пак се пръснали между християните. Съгласно Талмуда, еврейинъ еврейинъ не може и не трябва да лъже и експлоатира. Тъ сж свикнали да живеят между — други народности и да водят (динъ) особено национален и индивидуален живот, коренно различаващ се от другите народи и малцинства. Ще видим дали тоя нов опит ще успее. Народът, който не познава ралото и мотиката, мъчно ще се приспособи, и още по-мъчно ще си си изкара прехраната, без външна помощ. Дружествата на ционистите — пръснати из цълъ святъ, всъка година изпращат милиони на своите сънародници от Палестина, които искат да откупят земята на арабите — и ги направят земледълци и плантатори на портокали, банани и др. . .

Какъ тия милиони пари излизат от Европа, Америка и др. без разрешението на съответните правителства, при тия стъснителни мърки на валута и девизи, е тайна — известна само на синовете на Израила. Божието проклятие още не е вдигнато от този народъ, който уби пророците и прикова Иисуса Христа на кръста.

Първата жена астрономка.

Това е Мисъ Ethel Bellamy, която от 30 г. работила при обсерваторията при оксфордския университет, съ едно прилежание и усърдие, което очудило учения святъ.

Знае се, че небесният сводъ — е раздѣлен на 18 части — от астрономите. Въ свѣта има 18 обсерватории, които сж си определили райони. Тая англичанка е проучила она част, която се падала за проучване от оксфордската обсерватория. Успѣла да фиксира приблизително до сега един милион звѣзди. Резултатите били използвани от Ватиканската обсерватория. Папата я наградил съ сребъренъ медалъ.

Библията исторически документ

Прочутият английски археологъ Charles Marston изъ Лондонъ, преди нѣколко дена държалъ речъ на горната тема — предъ научния свѣтъ.

Този ученъ мжжъ е деклариралъ, въз основа на строго научни данни и констатации, че точността на историческите данни — отбелязани въ Св. Писание сж надъ всѣко съмнение. Така, между другото, казалъ, че наскоро сж намѣрени въ Месопотамия голѣмъ брой теракотени плочи съ иероглифни надписи, които на пълно потвърждавали библиейските твърдения отнасящи се за факти — преди 4 — 5 хиляди години, както и мѣстности, отнасящи се до географията на Палестина.

Последните разкопки отъ Разъ-Самура — напълно потвърждавали библиейската хронология, не само до 1400 год. преди Христа, ами и много по ранни дати.

Когато се работи планомерно въдушевно,

постигат се невъзможни резултати. Това сж го доказали на дѣло американските студенти католици отъ Клевеландъ. Въ разстояние на 7 дена събрали и абонирали 19736 нови абонати за „Cathol. Univers Bulletin“. Дали ни би било добре и нашите събратя отъ Варненската и Преславска Епархия — да обявятъ такава седмица — за записване нови абонати за в. „Християнска Защита“ единствения органъ у насъ списванъ въ този духъ?

На скоро свещениците делегати отъ цѣлата Епархия ще се събератъ на годишно епархийско събрание, добре ще бжде да се занимаятъ и съ този въпросъ.

Известна е силата и влиянието на печата, у насъ и по цѣлъ святъ.

Какъ би могло да се постигне и

действува, щото епархийския органъ да проникне въ нѣкое християнско семейство?

При такъвъ малкъ абонаментъ, мислимъ, че при малка добра воля — желания и пастирска ревностъ би могло да се постигне много.

Ние се надяваме да бждемъ подкрепени и отъ ръководителите на Епархийските братства съ епархията.

Враговете на Църквата иматъ 37 издания, ние — християните — колко издания имаме?

Dr Petronius.

Размѣнени телеграми

Негово благоговѣйство свещ. Хар. Златаровъ — Варна

Искрено благодаря на ваше благоговѣйство и на енорияшите Ви за любезните молитвени благопожелания по случай именния ми день.

Царьтъ

Негово Величество Царя

Жителите на квартала Сесъ-Севмесъ заедно съ своя кириархъ дѣдо Симеонъ, възнасяйки горещи молитви къмъ Свети Царь Борисъ патрона на квартала и небесния покровител на Ваше Величество, молитвуваме щото Св. Царь Борисъ да бди надъ Васъ и Вашия царственъ домъ и Ви дарува сила, здраве и мъдростъ да водите нашата мила родина къмъ слава и величие.

На многая лета Царю честити!

За кварталци свещ. Хар. Златаровъ

ПЕЧАТЪ

Българскиятъ гражданинъ не може да се оплаче, че не му се поднасятъ вестници и списания — ежедневни и периодични. Съ такива изобилствува нашата бедна страна. Само комунистически издания имаме 37 и все илюстрирани и по 2 — 5 — 10 лева. Другъ е въпросътъ отъ где черпятъ срѣдства и дали покриватъ разходите си. Фактъ неупотребимъ е, че най-редовно излизатъ тѣ и се четатъ повече отъ младежи, изъ срѣдата на които — болшевиките агенти у насъ рекрутиратъ своите адепти. Това го установиха съдебните власти и се подчерта, когато се гледаха последните конспиративни дѣла у насъ.

Не е така християнския печатъ. За него очига българина християнинъ, добъръ гражданинъ. Кой ще му го даде?

Военните си гледатъ казармата и военните задачи; търговците — своята търговия; земледѣлците и занаятчиите — своята работа.

Кой трябва да се занимава съ превъзпитанието на българския гражданинъ — кой трябва да бди надъ неговия духовенъ животъ, да го корегира и направлява?

Свещеника и народния учител — излѣзли изъ недра на своя народъ — закърмени съ неговите страдания и идеали. Тѣ сж били и въ миналото неговите най-близки съпътници и наставници, които никога не сж му измѣнили. Такива трябва да бждатъ и сега. И ще бждатъ, особено ако се разбератъ и подадатъ ръка — на пукъ на народните врагове. Въ туй направление се работи и пише отъ добрите синове на този народъ. Нека работятъ, тѣ ще получатъ похвала и награда. Нѣкогашните катехизически училища трябва да възкръснатъ. Едно съживяване единъ подемъ — въ благоуветието на слото Божие, ето повеленията не момента. Въ вечерните курсове — свещеникътъ и учителътъ ще се срѣщатъ и попълнятъ. Когато народа ги види въпрегнаи на общо-народна работа — ще ги възнаградятъ. Чрезъ тия двамата неуморни труженици — добрия — християнския печатъ може да си пробие пътъ и въ най-затѣтеното село. Това трябва да стане на всѣка цена ако обичаме — църквата и татковината си.

Равносмѣтка

на Епархийското православно-просвѣтно братство „Св. Николай“ — Варна

ПРИХОДЪ:

1. Останало на лице отъ мин. фин. година	73,495 лв.
2. Отъ членски вносъ	23,505 лв.
3. Волни пожертвувания	6,073 лв.
4. Отъ беседи	73 лв.
5. Помощи отъ църквата	200 лв.
6. Отъ томбола	10,000 лв.
7. Отъ лихви	4,175 лв.
Всичко	122,570 лв.

РАЗХОДЪ:

1. Дадена помощъ въ пари	32,414 лв.
2. Дадено за хлѣбъ	3,062 лв.
3. „ „ млѣко	1,374 лв.
4. „ „ продукти	2,994 лв.
5. „ „ лѣчение	2,394 лв.
6. „ „ библиотеката	577 лв.
7. „ „ канцеларията	699 лв.
8. „ „ погребение	1,950 лв.
9. „ „ непредвидени	5,151 лв.
Всичко	50,615 лв.

Наличностъ се намира:

1. Въ Варн. Популярна банка, по вл. кн. № 2663, фондъ „Св. Николай“	64,460 лв.
2. Въ сжщата банка по вл. кк. № 6.103 на тек. с-ка	4,631 лв.
3. Наличностъ въ касиерката	2,863 лв.
Всичко	71,955 лв.

Контролна комисия:

С. Димитриева
Д. Пѣйчевъ

Хроника

Негово Високопреосвещенство Дѣдо Симеонъ на празника на св. Равноапостоли Кирила и Методия бѣше въ гр. Преславъ, където служилъ св. Божествена Литургия.

На 22 т. м. Варненското православно братство „Св. Николай“ отпразднува патронния си празникъ. По тоя случай въ църквата „Св. Николай“ имаше архиерийска служба отслужена отъ Негово Високопреосвещенство Дѣдо Симеонъ. На 20 — недѣля въ салона на Девическата гимназия братството даде концертъ, подиръ който Председателътъ му Протоиерей Петъръ Икономовъ прочете отчета за благотворителната и просвѣтна дейностъ на братството, която заслужава всѣкаква похвала.

На 19 май стана промѣна на правителството въ България. Желанието на новото правителство да създаде една надпартийна, компетентна и честна властъ се посрещна съ радостъ отъ цѣлия български народъ, изморенъ и разочарованъ отъ партийните ежби и разцепления!

На 31 май и 1 юний въ гр. Шуменъ се свиква годишно събрание на Епархийското свещеническо братство, при следния дневенъ редъ: 1) Панихида за починалите сѣ б р а т я и молебень за живите членове на братството; 2) Откриване събранието; 3) Избиране секретаръ на събранието; 4) Провѣрка на пълномощиите; 5) Отчетъ на Секретаря за дейността на братството; 6) Стчетъ за епарх. братственъ органъ в. „Хр. Защита“; 7) Разисквания и резолюции; 8) Отчетъ на касиера за състоянието на братствените смѣтки; 9) Изборъ на комисии за провѣрка на братстве-

ните смѣтки, дѣла и библиотека; 10) Преценка на съюзните издания; 17) Гласуване уставъ на Епарх. свещ. събрание; 12) и 13) Докладъ на комисията, разисквания върху отчетите и докладите и освобождаване настоятелството отъ отговорностъ; 14) Докладъ за стойността, пригодността и целесъобразността на новата застрахователна каса; 15) Докладъ за отношението на Епарх. братство къмъ общия съюзъ на свещениците; 16) Рефератъ за масонството отъ Свещеник Ст. п. Юрдановъ; 17 — 21) Гласуване бюджети, избиране настоятелство, делегати, редакционенъ комитетъ за епарх. органъ и пр.

Шестмесечниятъ църковно-пѣвчески курсъ въ Горна-Орѣховица за подготовка на църковни пѣвци, който бѣ откритъ отъ Гор.-Орѣхов. Окол. свещ. братство съ благословението на Н. В. Пр. Кириарха на Търнов. епархия, е приключенъ на 30 Априлъ т. г. Преподаватели бѣха: Икономъ Никола Велевъ пс-тихикъ, свещеникъ Антонъ Поповъ по славянско четене и ръководителя на курса Петко Кирчевъ по източно пѣние и пѣвческа практика. Завършиха курса 25 души, отъ които 4 съ пълно отличие. Следващия курсъ го епархия сж: отъ Търновската 10, отъ Варненската 5, Доростоло-червенската 3, Старо-Загорската 3, Сливенската 2, Софийската 1 и Видинската 1.

Наша поща

Получихме следните суми за абонаментъ на вестника отъ:

96 — Зорка Василева, — Варна	10 лв.
год. II, полугодие II, кв. № 96	
97 — Вълчо Демировъ Дрълевъ, с. Злокученъ, Преславско, год. II, кв. № 97	20 лв.
98 — Свещ. Вас. Яковъ, — Е. Джумая, год. II, кв. № 98	200 лв.
99 — Пеню Апостоловъ, гара Гебедже, год. II, кв. № 99	20 лв.
100 — Протоиерей Дим. Дафинъ, за дирекцията на прогимназията въ гр. Н. Пазаръ, год. II, кв. № 100	20 лв.
101 — Свещеникъ Димитъръ Алимовъ и г. Дим. Дяковъ, гр. Сливенъ, год. II, кв. № 101	40 лв.
102 — Протоиерей Нилъ Василевъ, с. Здравецъ, Варненско, год. II, кв. № 102	200 лв.
103 — Свещ. Н. Караивановъ, с. Кестричъ — Варненско, год. II, кв. № 103	200 лв.
104 — Сакеларий Ю. Е. Стояновъ — Гебедже, год. II, кв. № 104	200 лв.
105 — Протоиерей Ив. М. Кълчищевъ, — О. Пазаръ, год. II, кв. № 105	200 лв.
106 — Свещ. Димитъръ Хр. Ракоковъ, с. Любимецъ, год. II, кв. № 106	20 лв.

ПЕЧАТНИЦА НОВИНИ

приема за печатъ
всички видове
книжа съ
цвѣтенъ и черъ печатъ

Цени най-износни